

sa budeš vracat', kúp mi poznámkový zošit a ceruzku HB, lebo odteraz si veci, ktoré si chcem zapamätať, budem zapisovať. Cítim, že sa vo mne skrýva kniha, kniha o živote: „Malá kniha veľkých myšlienok.“ Už ju len musím napísať.

- ČREVO Už si zase tu? Ešte sa mi za tebou necnelo.
- OSVALD Priniesol som ti linajkový papier, ako si žiadal, a tiež ceruzku. Ako sa darí myšlienkam?
- ČREVO Zatiaľ som ešte v štádiu kontúrovania. Chápeš? Pravdaže chápeš. Že to, čo si myslíš, ešte nemá tvar, ešte na to niet slov. Vznáša sa to, je to krásne a veľmi jemné a nedá sa to uchopiť. Také myšlienkové motýle. Prahmotná poznania. Čo máme dnes na večeru?
- OSVALD Ráno som namočil sušené hľuzy. Ale som už príliš unavený, nechce sa mi variť.
- ČREVO Aký bol svet?
- OSVALD Nepochopiteľný, ako vždy. Jediné, čo sa dá robiť, je nikam sa neďávať a ísť. S ničím nechciet' mať nič spoločné. Účasť je slabosť. Upri zrak na odpadkami a nepomenovateľnou nespravodlivosťou zasvinený povrch chodníka, sústreď sa na sivú dlažbu, lebo tá rozpráva skutočný príbeh o poriadku a istote. Sleduj jej neúprosný, pravidelný vzor a udržiavaj tempo.
- ČREVO Pretože keď len raz zaváhaš, keď len raz pripustiš pochybnosti alebo neistotu, keď sa len raz neovládneš a začneš si všímať ľudské správanie, potom...
- OSVALD Potom... No čo... neviem, čo potom, ale vieš, čo mám na mysli.
- ČREVO Nemám chuť na hľuzy. Neobjednáme si pizzu margheritu?
- OSVALD Tá donášková pizza je vždy studená a zbytočne drahá. A okrem toho – nemôžem. Ja

už dnes proste nevládzem. Aby som sa dnes rozprával ešte aj s nejakou prilbou, čo sa nám tu nahrnie do predsiene, to už by som nezvládol.

ČREVO Musíš. Ty si mako.

OSVALD Chápem, ale...

ČREVO Aj ja chápem teba, ale ...

OSVALD Ale...

ČREVO Aké teda ale...

OSVALD V poriadku, takže žiadna pizza nebude. Postavím proste tie hľuzy. Máme ešte trochu soli a trošku maggi, tým ich ochutíme.

ČREVO Zajtra musím zase ja.

OSVALD Ale pozajtra zase nemusíš.

OSVALD Keď som sám, niečo mi chýba. Keď som sám, myslím si len polovicu toho, čo by som si naozaj chcel myslieť. Druhá polovica sa musí zrodiť v jeho hlave. Takto to u nás funguje. Sám som ako semafor, ktorý sa zasekne na oranžovej. Ako keď rozprávaš vtip a zabudneš pointu. Sám som dočista nedokončený a nekompletný. Byť sám – nie, to jednoducho nejde. Preto je dobre, že je tu Črevo. Že sa Črevo o chvíľu zase vráti. Črevo – to je istota. Možno šiel do obchodu. Možno kúpil acylpyrín a leukoplast, lebo veď človek nikdy nevie, kedy sa mu môžu zísť. Alebo sa mu podarilo zohnať včerajšie noviny za polovičnú cenu. Mám rád inzeráty a predpovede počasia, ktoré sa nenaplnili, a on to vie. O chvíľku... Všetko sa to tak ťažko vysvetľuje, ja viem, pritom je to vlastne veľmi jednoduché, aj to je mi jasné. Každý človek potrebuje niekoho. Niekoho druhého. Ja mám Čreva, spolu sa... Spolu sa do toho pustíme. Spoločne sa postavíme na odpor, ako tvrdí chlapi, ktorí sa neboja

pozrieť životu do jeho krvou podliatych očí. Všetko je tak, ako má byť, práve preto, že je to tak, ako to je. Nemennosť je krásna, je silná, je tvrdá, je pravdivá. Všetko ide, ako má, všetko by šlo, ako má, keby... keby nebolo... to jediné, čo o mne Črevo nevie. On by to nepochopil. Sú to slová. Slová hnevu, ktoré mi prichodia na um väčšinou vtedy, keď som mako a keď by som si chcel pokojne a bez myšlienok robiť svoju prácu. Vtedy, neviem, odkiaľ sa berú, ale odrazu sa vynoria a sú tu a ja si ich musím stále omieľať, lebo ma k tomu nútia. Sú tu a chcú ostať, aj keď som o ne nikoho nežiadal.

*nad kopcom visí mrak
do Poľska ide vlak
vo vetre škripe zvon
skučí pes pod oknom
zem zľahla pod snehom, štípe mráz
v diaľke sa ozýva detský plač*

Tak toto... s týmto musím niečo urobiť. Je to čudné, a predsa sa mi to páči. Rodí sa to kdesi v nejakom temnom kúte mojej mysle. Črevo sa to nesmie dozvedieť. Črevo by to nepochopil. Črevo to jednoducho nemusí vedieť. Nebudem s ním o tom hovoriť.

ČREVO Doriti aj s makom! Ja už nechcem byť mako. Toľko nervov ma to stojí. Vždy znova a znova sa zvijať pod bičom veľkomesta. Nechať sa olizovať vlažným jazykom života. Ja už nechcem. Som príliš citlivý, nemôžem za to. Už to nebudem robiť. Už tam nepôjdem.

OSVALD No nazdar, takže zase. Je mi to jasné, vidím to pred sebou: chodíš si s vedrom a mopom po Hlavnom úrade...